

Emília Jarošová: Voyeurismus ako charakteristický rys človeka súčasnej spoločnosti

Posudek na diplomovou práci

Diplomová práce Emílie Jarošové orientovaná na fenomén voyeurismu ve vztahu k moderním prostředkům komunikace má teoreticko-empirickou povahu a interdisciplinární charakter. Základní osou předloženého textu je hypotéza o vztahu mezi voyeurismem a sledováním televizních seriálů, přičemž televizní seriál je v tomto kontextu chápán jako „umělé soukromí, které je připravené pro pohled voyeura“. Autorka se snaží tuto tezi zkoumat komplexním způsobem, a to jak z pohledu teorie, tak i prostřednictvím vlastní výzkumné sondy, jež je založena na aplikaci kvalitativní metodologie. Posuzovaná práce má logicky uspořádanou obsahovou strukturu, která je (kromě „Úvodu“ a „Závěru“) rozdělena do tří oddílů: „Teoretické části“, „Empirické části“ a „Diskuse“. V „Teoretické části“ se zabývá koncepcemi, které lze k danému tématu najít v oblasti psychologie, psychoanalýzy (Metz, Pondělíček aj.) a teorie společnosti (Adorno, Horkheimer, Baudrillard, Virilio, Foucault, Lyon, Bauman aj.). V empirické části autorka předkládá informace o vlastní výzkumné sondě, kterou realizovala prostřednictvím polostandardizovaných rozhovorů. V „Diskusi“ analyzuje poznatky z výzkumné sondy a porovnává je s názory obsaženými v relevantní teoretické literatuře.

Obecně lze konstatovat, že posuzovaná diplomová práce je dokladem toho, že Emílie Jarošová si během studia osvojila základy teoretických a výzkumných přístupů, které dokáže velmi dobře uplatnit v samostatné výzkumné činnosti. Text studie je výsledkem časově náročné badatelské práce, jejíž rozsah je doložen mj. i seznamem použité literatury a přepisy výzkumných rozhovorů. Posuzovaný text je napsán přehledně, srozumitelně a má převážně dobrou stylistickou úroveň. Interpretace, úvahy a výklad, který autorka podává, se vyznačují akribií a invencí.

Práci lze podle mého soudu vytknout především dvě věci. Za prvé to, že výklad podaný v „Empirické části“ signalizuje, že diplomantka nemá s výzkumnou prací tohoto typu příliš velkou zkušenost, což se odráží v určitých formulačních nedokonalostech, např. ve zbytečně častém uvádění počtu respondentů (u tohoto typu výzkumné sondy je vhodnější uvádět získanou informaci opisem, pomocí zlomků, např. desetin, anebo výrazů „menší část“ / „větší část“ apod.), a také v tom, že značný počet subkapitol zde začíná stereotypní formulací „Tato otázka...“. Druhá výhrada se týká toho, že práce postrádá propracovanější závěry, v nichž by byly analýzy provedené v části „Diskuse“ převedeny do podoby určitých komprimovaných shrnutí.

Závěrem mohu konstatovat, že i přes uvedené výtky práci Emílie Jarošové jednoznačně doporučuji k obhajobě a hodnotím ji jako velmi dobrou.

Praha 1. 10. 9. 2011

doc. PhDr. Jiří Šubrt, CSc.